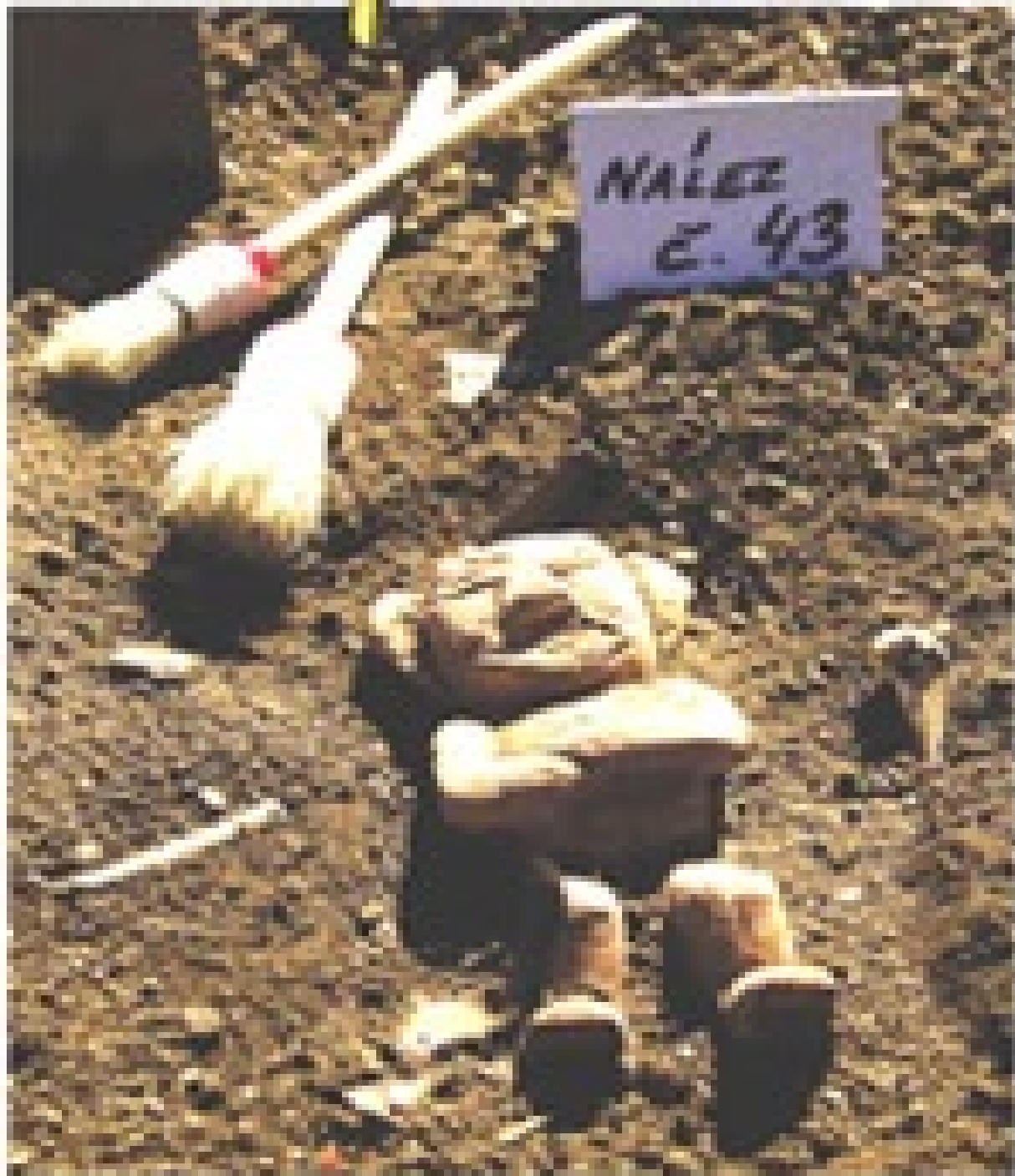

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

Kvílenie lesného chodca

Videl som najlepšie hlavy svojej generácie

drepieť u malých ohňov

s bradami na kolenách

vyťahovaných menčestrákov

tulákov, čo v hmlistom zablátenom ráne

zbierajú karty noci rozhádzané po krajine,

hladia na dná svojich očiernených

plechových dlaní

a dym im z tváre vyrezáva jasné oči

ktorí si nechali narásť poriadnú bradu

aby z nej mohli

po nedeľných cestách trúsiť piatkový tabák

a zbytky reči lesných vtákov

ktorí sa v treskúcom mraze v saku s krátkymi rukávmi hriali nad
sviečkou,

aby pre jedinečnosť chvíle a večnú pomínutelnosť

zahrali na lutnu a tubu do nekonečnej noci

pre jednu jasnú hviezdu čisté blues

ktorí hľadali slová pod jasnými svetlami Manhattanu

a unavení si k ránu lahli v parku pod stromy

plné nepokojných drozdov

ktorí sa stratili, odišli do samôt a imaginárnymi nožnicami

sa odstrihli od ciest

a teraz cez strnisko spomienok

vyklepávajú po nociach ostrie dávnych nožov

ktorí sa túlili o polnoci tam a sem po nákladnej stanici

lámali si hlavu kam ísť

a odišli

zanechajúc po sebe

zlomené srdcia

ktorí si konopným špagátom priviazali na pleco

písací stroj
a na krajniciach ciest vyt'ukávali jednonohé haiku
plné kamienkov a atramentovej oblohy východu,
ktoré potom nechali zastrčené za pätníkom
pre ďalších stopárov
a všetko si zapisovali do malého zošitu
malým písmom
a aj to nakoniec rozpil dážd' leta 99
ktorí držali za ruky deti svojích detí
a stúpali s nimi ku korunám stromov
učili ich o pokore koreňov,
kráčali mesačným pohorím k zabudnutým
údoliam totémov
a vstúpili do legiend
ktorí lámali suché kôrky vtákom čo s nimi zostárli,
dýchali zimný dym z komínov
a nechali sa z vareným vínom prevoňených chyžíek
vyniesť na rebríku noci pod súhvezdie Vodnára
recitujúc pritom posledné pravdy sebeklamu
ktorí dopisovali verše do Goetheho Fausta,
tí veční dobiehači večerných nedeľných diaľkových liniek
čo prosili šoférov
o zastavenie uprostred polí
a naplnili autobusy vôňou ďalekých ohňov na ďalšie stovky
kilometrov

ktorí hľadeli na dno svojích prastarých lyžíc
a ráтали hladokruhy rokov
schovaní pred dažďom v zatuchnutých stodolách
plných šúpolia smútku na začiatku mesiaca krákajúcich vrán
ktorí hladali ticho a modlili sa na krížnych cestách pod starými lipami
k hrdzavým krížom,
putovali krajinou plnou vetra a hrdzavých síz
a obchádzali dediny plné štekajúcich psov na dlhých reťaziach
s mokrymi kruhmi na kolenách od dychu jarnej zeme

ktorí na strhaných poliach nad Čabradským Vrbovkom
v prudkom jesennom daždi
spievali pod dáždnikom o 90 percentách utrpenia
ktorí si ušili lodný vak a odišli na severozápad
a jediné čo po nich zostalo
bola pohľadnica s oslými ušami
a obrázkom neznámeho prístavu,
zatiaľ čo ja vidím tie isté tváre o dvadsať rokov mladšie,
ako čakajú pri portáloch tunela
na svoj prvý pomalý nákladný vlak,
ktorým sa nechajú odviezť do krajiny Nepokoj
ktorí si líhajú na dná lavičiek opustených čakární,
pod mohutné stromy na odvrátenej strane sveta,
do mechu plného malých ľudských utrpení
k dohasínajúcim ohňom v náhlom tichu posledného akordu
večnej piesne tulákov
do sietí a na kamene ciest,
do vlhkej trávy končiaceho leta
schúlení na vyziabnutých pahorkoch ľudskej lahostajnosti
s vytrasenou cigaretou v tenkých prstoch samoty
ktorí bez mena za sebou zanechávali trilobitov zošlapaných podrážok,
na bezmenných pohoriach
až našli svoje Zlaté dno a kráčali ďalej
bez nutnosti gesta
ktorí na mňa pozerajú z dávnych fotografií
a vravia nezmeneným hlasom
že jablká v skrytých záhradách zrejú pre nás

Peter Jokl – Joko

1. miesto – Poezie Oldpsavci